

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**ORATIONES DVÆ,|| VNA,|| DE FIDE AC || RELIGIONE
MA-||GNI ILLIVS ATHANASII A-||LEXANDRINI,
IVRECONSVL-||ti & Theologi eximij,|| ALTERA,|| DE
HOMOLOGIA SIVE CON-||SENSV CONCENTVQVE
THEOLO-||giæ Lutheri ...**

Hunger, Albert

Ingosttadii, 1582

VD16 H 5948

De Homologia Sive Consensv Concentvqve Theologiae Lvtheri Cvm
Philosophia Epicvri, Oratio.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10815252-5

DE HOMOLOGIA
SIVE CONSENSV CONCEN-
TVQVE THEOLOGIÆ LVTHERI
CVM PHILOSOPHIA
EPICVRI,

ORATIO.

QVOTIESCVNQVE MIHI EX HOC
loco dicendum fuit, (nobilissima & or-
natissima corona) illud etiam atq; et-
iam studui, ut non solum tempori ac loco,
verum & professioni meæ Oratio esset accom-
modata. Sic enim existimabam, unumquemq;
in ea quam profiteretur scientia & libentius &
utilius audiri, & dum quisq; suis quasi finibus
se continet, rerum ordinem multò pulcherri-
mum, multò etiam pulcherrimè conseruari.
Hoc igitur observato more meo, decreui hodie-
na luce, de Philosophia quidem & Philosopho
differere, quòd talem aliquam tractationē tem-
pus atq; locus deprecari videantur, at item de
Theologia & Theologo, quod talis dissertatio
professionis meæ rationibus maximè conueniat.

Tan-

Tantum vos oro atq; obsecro auditores praestantissimi, ut si quid fortassis liberius pro veritate contra falsitatem dixerō, ne id quisquam voluntati meae potius quam causae ipsi adscribat. Philosophorum quatuor potissimum sectae olim floruerunt, una Academicorum, altera Peripateticorum, tertia Stoicorum, quarta Epicureorum. Quae sectae quanta opinionum diversitate inter se decertauerint, & longum foret enumerare, et ad institutum nostrum minimè videtur necessarium. Persecuti aut sunt huiusmodi varietatem authores varij, Diog. Laertius in libris de decem de vita et moribus Philosophorum, Hesichius Milesius, libro de his, qui eruditionis fama claruerunt, Plutarchus in libro de philosophorum placitis, Eusebius Caesariensis in libris de preparatione Evangelica, Theodoretus de curandis Graecanicis affectionibus, Sextus Empyricus de disciplinis Pyrrhonicis, Ioan. Stobaeus in Eclogis Physicis ac Ethicis, alijq; alibi. Nos verò missis Academicis, missis Peripateticis ac Stoicis, de doctrina Epicureorum ipsoq; adeo Epicuro solum nunc videbimus, atq; comparatione haud futili demonstrabimus, Epicuri Philosophiam cum Lu-

F

theri

theri Theologia ita consentire undiq̄, ut ovis
ovo vix sit tam simile, quàm Theologus Luthe-
rus Philosopho Epicuro. Quod quidem ita abs-
me, dici demirabitur fortasse aliquis; At profe-
ctò ni planum istud fecero, fidē verbis meis abro-
gari omnibus haud molestè tulerō.

lib. 3. Insti-
tut. divi-
nar. ca. 17.

Epicuri doctrina, ut inquit lacteum il-
lud Christiana eloquentia flumen Lactantius,
semper fuit celebris, non quia veri aliquid
afferret, sed quia multos popolare nomen
voluptatis inuitaret. Nemo enim non in
vitia pronus est. Epicurus ut ad se multitu-
dinem attraheret, apposita cuiusq̄ moribus lo-
quebatur, desidiosos vetabat literas discere, a-
uarum à largitione liberabat, irreligioso dice-
bat DEVM nihil curare, neq̄ gratia maiesta-
tem eius tangi, neq̄ ira moueri, delicato dolo-
rem proponebat ut omnium malorum maxi-
mum, qui claritati ac potentia studeret, hunc
precipiebat Regibus adulari, qui autem mole-
stias ferre non posset, hunc Regiam fugere.
Itaq̄ homo astutus ex varijs diuersisq̄ placitis
circulum cogens, dum studebat placere popula-
ribus, maiore discordia secum ipse pugnabat
quàm

quàm inter se omnes penè aliȳ philosophi. Et hac
quidem Lactantius. Sextus autem Empyricus
libro primo de disciplinis Pyrrhonorum cap. 1.
scribit, Epicurum fuisse hominem in multis in-
doctum, & neq̄ in communi sermone purum,
hostem Platonis, Aristotelis, ac simulum, qui
multarum scientiarum cognitione prestabant,
in hos omnes maledicum, praesertim autem in
Præceptorem suum Nausiphanem, cuius fa-
mam & existimationem delere contendebat, ut
à seipso edoctus, suoq̄ solius ingenio ac industria
Philosophus euasisse videretur. Hinc, ut Laër-
tius & Hesichius referunt, Aristotelē non Do-
ctorem appellabat, sed decoctorem; Platoni-
cos assentatores; Protagoram straguligerum;
Democritum Lerocritum; Antidorum Sani-
dorum; Heraclitum simiam; Stoicos Græcia
perduelles; Nausiphanem verò suum magistrū,
impostorem & pulmonem, hoc est, sensu caren-
tem. Interim ipse ad Philosophiam suam rudes
omnes inuitabat, sensibilia omnia vera esse di-
cebat, & sensus veros, & phantasiā veram,
contrà quàm aliȳ, qui & sensus ratione corri-
gendos & Philosophiam à multitudine abhor-

rere docebāt. Deniq̄, sicut ei principium Philo-
sophandi chaos fuerat, ita finis philosophandi
una voluptas erat, quā vita huius breuissimæ
termino sic circumscribebat, ut postea nec pra-
mia nec pœnas ullas supesse traderet. Diuina-
tionem, futurorumue præmeditationem negabat,
& Deos hominū similes esse assererat, ut testa-
tur Cicero de natura Deorū. Empedoclis ver-
sus Philosophicos maximi faciebat, adeò, ut de
ipso Empedocle tres integros libros conscriberet,
teste Laertio. Musicam autem præsertim vete-
rem indignè auersabatur, ut refert Plutar-
chus in libello contra Coloten Epicureum.

Iam Lutheri Theologiam ab hac Epicuri
Philosophia quantum disidere putatis, optimi
auditores? Profectò mira inter ipsas harmo-
nia est, ac ea quædam analogia, ut Epicureismus
hàud videatur esse aliud quàm imperfectus Lu-
theranismus; Lutheranismus verò hàud ali-
ud, quam perfectus Epicureismus.

Popularis erat secta Epicuri, ad cuiusq̄
mores apposita. Quid aliud Lutheri persua-
sio? Quid populus odisset, quid amaret, quid
adipisci vellet, perpendebat Lutherus, atq̄ huc
sua

sua dogmata conformabat, ut videlicet liquidini & temeritati, quantum posset, inseruaret. Mobile nouerat esse vulgus, & dominationis suapte natura impatiens. Ergò summum Pontificem, Cæsarem, ceterosq; utriusq; reipub. Principes negligendos potius quam obseruandos haud obscure docuit, dū passim summum Pontificem, Antichristum vocat; dum in libro suo contra duo mandata Cæsaris, Carolum V. miserum, vermium saccum appellat, qui se fidei defensorem impudentissimè mentiat; dum reliquos Germaniæ Principes in libro contra epistolam Regis Angliæ, Germanicas bestias, tyrannos, fatuos, carnifices, lendes, bullas, nominat. Nouerat imperitam multitudinem libertatem illam carnis, qua liceat, quod libeat, unice desiderare. Ergò ne in hac quoq; promouenda libertate parùm popularis haberetur, fecit, quantum potuit; Ius vtrumq;, tum Canonicum, tum Ciuile explosit. Decretum enim, & Decretales, ubi sanctorum Patrū sententiæ, summorū Pont. et grauissimorum Conciliorum Canones continentur, tanquam rem diram & execrādam flammis vltri-

cibus absumpsit, more Tyrannorum illorū An-
tiochi Epiphaniij ac Diocletiani, qui sacros Co-
dices, & Arrianorum qui Nicenos Canones
Vulcano consecrârunt; quin & hoc tam pra-
clarum facinus edito peculiari libello perquàm
gloriosè iactauit. Leges autem ciuiles per liber-
tatem Christianam esse abrogatas, in Captiui-
tate Babylonica expressè perscripsit: Et in re-
formatione ad Nobilitatē Germanicā, Nulla,
inquit, est spes remedij, nisi libertatis Euange-
lio reuocato extinguantur semel omnes omniū
hominum constitutiones. Quæ porrò scomma-
ta, quæ conuitia atq; ludibria in Iurecōsultos ef-
fuderit, sermones eius conuiuales ab Aurifa-
bro Lutherano descripti satis ostendunt.

Nouerat communem hunc esse animorum
morbum, ut quàm minimo labore ad vita bea-
tæ immortalitatem optemus conscendere: noue-
rat carni parùm esse iucundam ieiunij obser-
uationem, peccatorum exhomologesin, frequē-
tes preces, idq; genus alia pietatis opera.
En igitur quibus lenocinijs huic quoq; imbecil-
litati vel potiùs socordia assentetur. Libertate
omnes ea donat, quæ à delicatis nostris humeris
has

has molestias in Christum seruatores transfe-
rat, qua nos ab omni seueriori maiorum nostro-
rum disciplina immunes reddat, qua neglecta
illa aspera & accliuu virtutis semita p̄ amplā &
spaciosam deliciarum viam liberrimum iucū-
dissimumq; excursum praebeat, qua ieiunia, Cō-
fessionem, orationis assiduitatem, abstinenti-
am, verbera, humicubationes & omnem illam
castigationem, qua petulantis carnis impetus
refrenantur, pro hypocrisi habeat, qua lachry-
mas dolore peccatorum expressas, quibus iram
Dei placare confidimus vt impias detestetur,
qua deniq; omne opus quantumuis optimum,
peccatum esse doceat, fidem autem esse vnā &
solam qua Deū nobis placatū retineat, quicqd
alioquin vel agam, vel nō agamus. Dānari. n.
secundum ipsum nullus potest, quantumcunq;
flagitiosus, nisi nolit credere. Vna, ipso iudice,
infidelitas est, qua damnat; vt hac quidē tam
absurda & exitialia paradoxa tūm alibi tūm
in Captiuitate Babilonica valdē seriō affir-
mat. An verò hoc non est Christi Theologi-
am in Epicuri philosophiam conuertere? An
hoc non est aliquem de Epicuri schola Deum,
vt

lib. 1. cont.
Márcion.
Rom. 16.

Ezech. 13.

ut cum Tertulliano loquar, Christi nomine titulare, quandoquidem sic à Christo severitates & iudicaria vires omnes remouentur? An hoc non est per dulces sermones, ut inquit Apostolus, seducere corda innocentium & ut inquit Propheta, consuere puluillös sub omni cubito? Quòd si Tertulliano ibidem Epicurus rectè dictus est Marcionis consiliarius, haud video, cur non etiam multò iustius dicatur Epicurus consiliarius Lutheri. At est fortasse tamen, qui nondum satis perspiciat, quàm propè ad Epicuri Philosophiam Lutheri Theologia sese adiungat. Age igitur, quòd Lutherus nulla castitatis vota voluit esse perpetua, quòd ad nuptias non solum admisit, verùm etiam suo exemplo & doctrina instigauit sacerdotes, monachos, moniales, imò quod Veneris usum nõ minus q̃ Cereris necessariũ docuit, quid aliud q̃ subãtis illius porci Epicuri vesaniam docuit? Erat indoctus Epicurus multis in rebus, erat præstantiorũ Philosophorum, præsertim eorũ, ex quibus didicerat, hostis infensissimus, negabat horum disciplinis ad perfectionem posse perueniri, sua crepabat dogmata, hæc ostētabat, uti pulchervi-

pulcherrima, uti absolutissima. Ad gloriam enim, ut scribit Plutarchus in citato libello contra Coloten, adeò ruebat furenter, ut neminem unquam sapientem fuisse diceret, se excepto suisq; discipulis. Vnde & Neocles frater eius dicere solebat, matrem aluo continuisse tunc eas atomos, quarum concursu, sapiens nasci potuerit, quando Epicurum progeniuit. Lutherus verò annon & ipse in multis indoctus? Id quod non modò Catholici luculenter patefecerunt; verùm & mox initio ipsi eius amiculi Zuinglius, Carlostadius, Bucerus, & alij mussitârunt, postea verò scriptis ac viva voce apertissimè & liberrimè testati sunt. Philosophorum insigniorum, sanctorum item Patrum, & Theologorum Scholasticorum Præceptorum suorum hui quàm strenuus oppugnator, imò verò calumniator Lutherus. Aristotelem vocat. Aristultilem & ut Germanisare cum eo liceat, Der Hohenschuelen Narrentreiber, qui multò minus de rebus naturalibus nouerit, quàm figulus aliquis. Ecclesiasticis Patribus Ambrosio, Augustino, Hieronymo, Gregorio & alijs, fidei nihil plus habet quàm Sathana: Nã & huic credit,

G

qua-

In Expos.
 Euang. 2.
 Domini-
 cæ Aduen-
 tus, ad Al-
 bert. Com.
 Mansfel-
 dens. año.
 1532. Ibid.
 super Eu-
 ang. Epi-
 phaniz.

quatenus ipsius doctrinam, iudicat scriptura
sacra consentaneam; nec aliter istis: Vnde ta-
met si omnes uno ore id ipsum, tanquam scriptura sa-
cra congruens doceant, id tamen ipse impuden-
ter audet reijcere, illud occinens pro se stare E-
uangelium, pro se stare Paulum; quasi verò pra
ipso omnes hi Patres trunci fuisset, aut fungi, quod
neque quid Christus, neque quid Paulus voluisset,
intelligere potuerint; Et quasi non ipsemet
Christus de his dixisset, Qui vos audit me au-
dit; Et Paulus verborum Christi procul dubio non
malus interpres, datos esse nobis pastores et do-
ctores, etiam praeter Prophetas et Euangelistas,
ne incidente aliqua fidei controuersia fluctua-
remus tanquam paruuli et circumferremur omni-
uento doctrina, sed sequentes eiusmodi pastorum
et doctorum unanimum consensum sciremus nos sequi
scripturae sacrae legitimum et salutiferum sensum.
Scholasticam Theologiam, in citato libro ad
Nobilitatem Germanicam, calumniatur plus
habere opininum ethnicarum, quam certarum
sententiarum. D. Thome autem Doctrinam,
quam doctissimi quique semper maximi fecere, ni-
hil esse aliud ait in capt. Babylon. quam rudita-
tem

Luc. 10.

Ephel. 4.

rem quandam asininam & incredibilem stuporem atq; inscitiam. Deniq; in scholastica Theologia nihil se didicisse scribit, q̄ ignorantiam peccati, iusticia, baptismi, & totius vite Christiana, nec quid virtus Dei, opus Dei, gratia Dei, iustitia Dei, fides, spes, charitas sit, breuiter, non solum se nihil didicisse, sed non nisi dediscēda didicisse, omninō contraria diuinis literis.

In resolu-
tionibus
Conclusio-
num Ly-
p̄sic. circa
concl: 20

Ecquidni Luthere, quid ni etiam eruditissimorum hominum contemptu, & manifestis istiusmodi mendacijs Epicurum nobis referas, qui in alijs omnibus eius doctrinam tam egregiè refers? Ex aliorum disciplina perfectiōnem frustra quæri deblaterabat Epicurus.

Quid aliud Lutherus? An non hanc ipsius sententiam in Hyperaspiste suo ipse quoq; recitat Erasmus: Neminem vel tantillum moueat (ut scilicet doctrinam Lutheranam non sequatur) multitudo, magnitudo, latitudo, profunditas, miracula, sanctitas, Doctōrum superiorum, omnes perierunt, si omninō ita senserūt, uti scripserunt. Meam doctrinam inquit in lib: contra Regem Anglia, nolo iudicari neq; per Angelum, neq; per hominem. Certus enim sum eam cœlitus manare.

Ad Philosophiã Epicuri indiscriminatim omnes, etiam rudissimi admittebantur. Et Theologiam Lutherus tam facilem esse dictabat, ut scholis nihil opus esse credi vellet, aut certè nihil Physicis aut Metaphysicis scientijs, quin possit quicumq; vel nudas verborum significationes intelligat, sine ullo interprete veros scripturæ sacræ sensus comprehendere. Sensibus porrò ita fidebat Epicurus ut quicquid his appareret, verum ipse arbitraretur.

Ad Nobilit. Germanicam,

Disputatio Hungeri de trã subst. excusa, publicæ habita Ingolstadij respondente pro Licentia Theolog. D. Christophoro Gail, nunc Cathedra- lis Ecclesie Frisingensis Decano.
a In Serm. de cœna Domini.
b Catech. mystag. 4.

Lutherus quoque, ne longius, quàm ad nuperam nostram disputationem de transubstantiatione abeamus, an nõ in Sacramento altaris ita pertinaciter adheret sensibus, ut cũ illi etiam post consecrationem panis adesse substantiam renuncient, nullo modo ab hac sententia se diuelli patiatur, quicquid ex scripturis sacris testentur vetustissimi Ecclesie Doctores, ipsaq; Oecumenica Concilia. Sunt eum apertissima D. Cypriani verba; panem mutari non quidem secundum effigiem attamen secundum naturam siue substantiam. Est minimè obscura illa D. Cyrilli Hierosolimy tani admonitio: Et si post consecrationem gustui, panis adesse videatur

deatur, fides tamen te confirmet, ut credas, non
esse panem sed esse corpus Christi; prout etiam Catechi-
mystag. 8
in Chana Galilee ipsius aqua in vinum facta
est transmutatio, ut videlicet verè amplius non
fuerit aqua sed vinum. Est denique gravissi-
ma definitio magni illius Concilij Lateranen-
sis, plusquam mille & ducentorum Patrum præ-
sentia & actione illustrati, cui Patriarchæ, ipsi
quidem Constantinopolitanus & Hierosolimy-
tanus, per legatos verò suos Antiochenus &
Alexandrinus interfuerunt, præsedit autem
Innocentius tertius Romanus Pontifex, Vbi sic
est in Capite primo: IESU Christi corpus &
sanguis in Sacramento altaris sub speciebus pa-
nis et vini veraciter continentur, transubstan-
tatis pane in corpus, & vino in sanguinem po-
testate diuina. Sed cum Epicuri in morem sen-
sibilia omnia vera esse, sensum verum esse, phan-
tasiam suam veram esse Lutherus persuasum
habeat, surdo cantantur hæc omnia. Chaos fuit
seu rerum confusio, qua Philosophum peperit
Epicurum. Chaos fuit siue confusio non modò
totius ordinis Hierarchici sed omninò etiã to-
tius ordinis Lutherici, qua peperit Lutherum.
Scripsit is mox sub initium hæreseos sua librum

*de captiuitate Babylonica. Quid autem aliud
 Babylonia quàm confusionem & translatio-
 nem significat? Omnia ergò in illo libro sursum
 ac deorsum miscet, vix ququam quod rectum,
 quod verum, suo loco immotum relinquit. Quin
 & in alijs eius libris, quanta, proh Deum, con-
 fusio? qualis labyrinthus? quàm inextricabilis
 error? quàm multa repugnantia? Quibus ali-
 ter videtur, ij quaso consulant Querschameri
 Lypsensis contradictiones triginta sex, quas
 Lutherus vel circa unum SS. Eucharistia Sa-
 cramentum effutiuit, consulant Fabrum de
 Lutheri Antilogijs, Cochleum de septicipite Lu-
 thero. Emoriar nisi aperte mecum fatebuntur
 multò magis etiam Lutherum à seipso, quàm E-
 picurum, dissidere. Interim, ut Epicurus ex di-
 uersis Philosophorum placitis circulum coegit &
 de obsoletis Cyrenaicis alijsq; Philosophia astris
 floruit, ita Lutherus ex varijs iam pridè dāna-
 tis, et anathematizatis haresibus Manetis, Ar-
 rij, Aerij, Eunomij, Vigilantij, Iouiniani, VVi-
 cleffi aliarumq; pestium venenis pestiferam su-
 am sectam condidit: In qua persuadenda &
 propaganda, ita etiam impuram, siue ut Se-
 neca*

Vide ana-
 lyticas Lu-
 therae
 & Calui-
 nianae hæ-
 reses: tabu-
 las à Lin-
 dano &
 alijs Ca-
 tholicis
 conscri-
 ptas, &c.

*neca vocat, brutam illā Epicuri philosophiam imitatus est, ut nullus unquam Theologorum tam scurrili audacia, tamq̃ obsceno stylo ac ore quā ipse negotium religionis tractauerit: Voluptatem Epicurus huius vitæ termino definiebat dum animas nostras veluti capite mulctans una cum corporibus interire asseribat; Et quanq̃ verbis Deos relinqueret, re ipsa tamen tollere dicebatur, quia nullam illis rerum sublu-
 narium providentiam tribuebat. Quid Lutherus? Non ille quidem eundem animarum, quem corporum, interitum statuere videri voluit; at interim animas ex animabus pro-
 gigni, non secus ac corpora ex corporibus, dogmatizavit: qui sanè error communi eruditorum iudicio illuc tendit, ut omninò etiam anima nostra Et corporea Et caduca credatur. Præterea dormire animas nostras, nescio ubi, usq̃ ad extremi iudicij diem, concionatur in sermone de Lazaro Et diuite. Quid autem hoc est aliud, quā in speciem saltem demori, Et adeò reuera cum corpore demum resuscitari; interim uerò neq̃ meritorum condignis præmijs neq̃ scelerum iustis pœnis affici? quod totum
 Epi-*

In disp. de
 de distin-
 ctione di-
 uinarum
 personarū
 proposita
 VViteber-
 gæ, anno
 1546.

Ita colligitur ex eiusdem fer. de natiuitate B. Virginis: & assentiuntur aliqui præcipui Lutherani

In epist. 124.

Ita Lutherus in art. 36.

Epicuri amentiam spirat. Ac quanquam præmia & pœnas post hanc vitam non negasset aliquousq; Lutherus, dum tamen disparitatem præmiorum negauit, Epicureum quiddam vel in hoc ipso errore representasse putandus est. Certè Iouinianum qui ita ante Lutherum errauit, D. Hieronymus Epicureum appellasse non tam ob alios quam ob hunc quoq; errorem videtur. Deum quoq; Lutherus verbis haud negabat, sed si nihil interest, ut scitè, post Ciceronem & alios, scribit Seneca, utrum Deos neges vel infames, profectò re ipsa Deum negabat.

Quoniã, ut complures alias ipsius blasphemias prætereã, an non illa sũma in Deũ impietatis vox est; etiã omnia mala opera Deũ in impijs operari, in potestate hominis non esse vias suas malas facere, sed Deum potenter omnia in omnibus operari, ut secundum Lutheri interpretem Philippum in prima editione locorum communium, non minus propriũ sit Dei opus proditio Iudæ, vel adulterium Dauidis, quàm Cõuersio Pauli? Quod horridum, & blasphemum dogma veluti confirmans Lutherus illo ornat Ethnici Poetæ, certa stant omnia lege, pro ut
& ani-

Et anima traducem corroborat ex illo, patrem
sequitur sua proles; ne videlicet solus Epicurus
contra veritatem Ethnicis Empedoclis versi-
bus delectatus fuisse videri possit. Mihi pro-
fectò illud longè grauius erratum videtur, cau-
sam scelerum omnium Deo ascribere, quàm om-
nium rerum prouidentiam Deo detrahere: Ta-
met si quidem Et prouidentiam Deo apertissimè
quoque detraxit Lutherus, dum eum permisisse
docuit ut per tot secula ipsius Ecclesia in densis-
simis errorum tenebris versaretur, adeò ut nisi
ipse venisset, adhuc Euangelium sub scamno de-
litesceret. O Epicureum impiissimum, qui Deo
prouidentiam suam ac singularem curam, qua
se Ecclesia sua tanquam columna Et firmamen-
to veritatis ad futurum promisit usque ad con-
summationem seculi, tam superbe, ut more Epi-
curi solus sapere videatur, adimere quantum
quidem in se est conatur! Sed longius progre-
dior quam putabam. Quòd si igitur Lutherus
una cum Epicuro re ipsa Athens est, si præcipua
ipsius dogmata nihil nisi Epicurismum conti-
nent (Ex his. n. quæ dicta sunt, cetera etiam quæ
ppter temporis angustiam dicta nõ sunt colligere

H

lice-

licebit.) Reliquum est, ornatissimi iuvenes, ne
vnq̄ aliter de Theologia Lutheri quàm de Phi-
losophia Epicuri statuatis, qn̄ utrâq̄ pot̄ iux-
tâ auersemi ac detstemini. Epicuri uoces sunt:
Virtus & Philosophia rigidior uerborum ina-
niū sunt crepitus, vna felicitas facere omnia li-
berè, frui patrimonio, fluunt dies, irreparabi-
lis uita decurrit, Quid iuuat sapere & atati
non semper voluptates decerptura frugalitatem
imperare? mortem quasi ultrò præcurrere?
et quod ipsa ablatura est iam sibi interdicare?
Quotidie sobrius es, sic canare soles, quasi Ephe-
meridem patri approbaturus. Non est istud vi-
uere, sed potius aliena uita interesse.

Non multum absimiles Lutheri sunt uoces:
sola fides ad salutem satis est, si firmiter statuis
tibi Deum esse propitium propter Christum, hoc
iam solo iustus es, beatus es, peccatum damnans
nullum est præterquam infidelitas, pietatis ope-
ra ad salutem non modò sunt inutilia, sed perni-
tiosa etiam, siquidem te ijs ubi vel in Dei gra-
tiam receptus es promeriturum existimes etc.
Vane ac falsa sunt hæ uoces, ornatissima iuuen-
tus, abducunt hi Syrenū cantus, à vera virtu-
te &

te & solida Philosophia, abducunt a maioribus nostris, à caelesti patria, & in sempiternum precipitāt exitium. Praclarè proinde fecerunt hactenus lectissimi Domini Candidati nostri, qui veluti fortissim⁹ ille Hercules in biuio blandam voluptiā, & tanquam prudentissimus ille Ulysses, insidiantes nauigantibus Syrenas, popularem istā tum Epicuri Philosophiam, tum Lutheri Theologiā, fortiter atq; prudenter aspernati, eius sapientiae studium sunt secuti, unde & meliores & doctiores, se Deo hominibusq; comprobarent. Qua etiam de causa mihi longè iucundissimum fuerit quod suo quodam iure paulò ante à me efflagitārun, iam iam ipsis tribuere, si modò prius solito ipsos videro adstrictos iureiurando.

D I X I.

Orationes hae duae de antiq̄ua fide, Magni Athanasij, & de Epicurea doctrina Lutheri, dignae mihi visae sunt, quae typis impressae euulgentur.

GREGORIVS DE VALENTIA Societatis
IESV, Theologicae Facultatis Ingolstadij
pro tempore Decanus.

